

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 479/2014

19.06.2014. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.М., због кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 181. став 2. и 3. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Ж.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К 2344/10 од 24.05.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 5066/13 од 26.11.2013. године, у седници већа одржаној 19.06.2014. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К 2344/10 од 24.05.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 5066/13 од 26.11.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу К 2344/10 од 24.05.2013. године окривљени Д.М. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 181. став 2. и 3. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци у коју му је урачунато време проведено у притвору од 18.09.2009. до 01.10.2009. године.

Истом пресудом окривљени је обавезан да суду на име трошкова кривичног поступка исплати износ од 70.550,00 динара, те на име паушала износ од 7.000,00 динара, у року од 15 дана, по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је законски заступник малолетне оштећене В.К. – М.К., у смислу члана 206. ЗКП-а упућен на парницу ради остварења имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 5066/13 од 26.11.2013. године, у ставу 1, делимичним усвајањем жалбе пуномоћника малолетне оштећене В.К., укинута је, само у делу одлуке о трошковима кривичног поступка, пресуда Основног суда у Крушевцу К 2344/10 од 24.05.2013. године, и у том делу је предмет враћен првостепену суду на поновно одлучивање, док је ставом 2, као

неоснована, одбијена жалба браниоца окривљеног Д.М. и жалба пуномоћника малолетне оштећене В.К., у преосталом делу и потврђена пресуда Основног суда у Крушевцу К 2344/10 од 24.05.2013. године, осим у делу одлуке о трошковима кривичног поступка.

Бранилац окривљеног Д.М., адвокат Ж.М., у смислу члана 482. и члана 483. став 1. и 2. ЗКП-а, поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона из члана 439. тачка 1. и 2. у вези члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. у вези члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је поднети захтев основан, те да побијане правноснажне пресуде преиначи тако што ће окривљеног Д.М. ослободити од оптужбе или тако што ће окривљеног Д.М. огласити кривим по блажем закону - за кривично дело увреде из члана 170. став 1. Кривичног законика, те да му у смислу члана 488. став 3. ЗКП-а одложи извршење казне.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, уз примену члана 604. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72/2011) нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Бранилац окривљеног Д.М. у поднетом захтеву наводи да се „правно резонување“ нижестепених судова не може прихватити јер се заснива на погрешној примени кривичног закона и то из разлога што је одредбом члана 182. став 1. КЗ прописано да „ко под условима из члана 178. став 1. и 2, члана 179. став 1. и члана 181. став 1. и 2. овог Законика изврши неку другу полну радњу“, што указује да се основно кривично дело може учинити само под условом да је недозвољена полна радња учињена употребом силе или применом озбиљне претње односно управо онако како је то прописано цитираном одредбом из члана 178. КЗ (кривично дело силовање) што важи и за конкретан случај. Дакле, бранилац окривљеног стоји на становишту да конкретне радње које је окривљени предузео према оштећеној као жртви кривичног дела, ако нису предузете уз употребу силе или претње, не могу представљати предметно кривично дело за које је окривљени правноснажно осуђен, а како правноснажно утврђено чињенично стање не садржи обележја силе или претње, у радњама окривљеног Д.М. би се могла стећи само законска обележја бића кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ, те су по ставу одбране, у редовном кривичном поступку учињене повреде закона из члана 439. тачка 1. и 2. ЗКП-а.

Врховни касациони суд ове наводе у захтеву за заштиту законитости оцењује као неосноване. Наиме, везивање одредбе члана 182. став 1. Кривичног законика - недозвољене полне радње, са одредбом члана 181. став 2. и 3. КЗ

подразумева да су недозвољене полне радње предузете, као у конкретном случају од стране окривљеног Д.М., у својству учитеља (наставника) према детету (ученици В.К.). Како кривично дело недозвољене полне радње из члана 182. став 1. КЗ није доведено у везу са чланом 178. КЗ (силовање), то значи да сила и претња не представљају битна обележја предметног кривичног дела за које је окривљени Д.М. оглашен кривим. Дакле, из чињеничног описа радње извршења кривичног дела, за које је окривљени Д.М. оптужен и оглашен кривим произлазе сви објективни и субјективни елементи бића кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 181. став 2. и 3. Кривичног законика, те су предметне радње окривљеног Д.М., од стране првостепеног и другостепеног суда правилно правно квалификоване управо као кривично дело недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 181. став 2. и 3. КЗ. Ове наводе, у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног Д.М., неосновано је истицао у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге за правну квалификацију кривичног дела недозвољене полне радње, које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата и на њих упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП-а.

Осим тога, захтевом браниоца окривљеног Д.М. се истиче да су побијане правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 483. став 2. тачка 2. у вези члана 460. ЗКП-а, но како чланом 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а повреде ових одредаба ЗКП-а нису предвиђене као разлог за подношење овог ванредног правног лека - захтева за заштиту законитости, од стране окривљеног преко браниоца, Врховни касациони суд о њима није одлучивао.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.